Да 50-годдзя Вялікага Кастрычніка

ПАД СЦЯГАМ ЛЕНІНСКАЙ ПАРТЫІ

П. МАШЭРАЎ

Першы сакратар ЦК Кампартыі Беларусі

Калі акінуць мысленным позіркам шлях, пройдзены савецкім народам за пяцьдзесят гадоў, то перад намі паўстане карціна няспыннай барацьбы за стварэнне новага грамадства. Яна набывала розныя формы, мела розную ступень напружання. Ваенныя бітвы змяняліся пераадоленнем цяжкасцей будаўніцтва. Савецкія людзі зведалі як радасць перамог, так і горыч страт і часовых няўдач. Але нішто не магло спыніць нашага нястрымнага руху наперад, нішто не пахіснула рэвалюцыйны аптымізм і ўпэўненасць мільёнаў працоўных у перамозе камуністычнай справы.

Гэты гераічны шлях адлюстраван ў Тэзісах ЦК КПСС «50 гадоў Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі», якія ў ёмістай і лаканічнай форме абагульняюць велізарнае тэарэтычнае багацце і каштоўнейшы практычны вопыт, набытыя нашай партыяй і Савецкай дзяржавай за слаўныя паўстагоддзя. Калі кастрычніцкія дні ўзрушылі свет, то наступныя пяцьдзесят гадоў былі сапраўды гадамі рэвалюцыйнага пераўтварэння свету.

І ўвесь час, на працягу вось ужо паўстагоддзя, беларускі народ, як і ўсе іншыя народы вялікай Бацькаўшчыны, радзімы сацыялізма, адчуваў цвёрдую, упэўненую і надзейную руку Камуністычнай партыі, якая накіроўвае яго да вялікай мэты — пабудовы камуністычнага грамадства. Гэта рука не здрыганулася ў перыяды самых цяжкіх выпрабаванняў, якія выпалі на долю савецкіх людзей.

А выпрабаванняў было нямала. З імі давялося сутыкнуцца адразу ж пасля кастрычніка 1917 года, калі працоўныя толькі ўзялі ўладу ў свае рукі. У той час беларуская зямля была апалена агнём бітваў першай сусветнай вайны. Узараная сапёрнымі рыдлёўкамі і снарадамі, палітая крывёю, яна прагнула міру. Гэты мір несла ёй ленінская партыя, Кастрычніцкая сацыялістычная рэвалюцыя. Але сілы старога свету ўсяляк імкнуліся перашкодзіць ажыццяўленню вялікіх ідэалаў Кастрычніка, ідэалаў міру і прагрэсу, усімі сіламі спрабавалі раздавіць першую ў гісторыі дзяржаву рабочых і сялян. Беларусь, як і многія іншыя раёны краіны, аказалася арэнай жорсткай барацьбы з сіламі ўнутранай і знешняй контррэвалюцыі. Аднак ужо тады, на зары Савецкай улады, беларускі народ убачыў, што толькі партыя бальшавікоў з'яўляецца яго адзінай апорай, яго душой і сілай. У партыі бальшавікоў ён убачыў розум, сумленне і гонар эпохі, давeрыў ёй свой лёс, стаў пад яе ленінскі сцяг. Пра гэта красамоўна сведчыць актыўны ўдзел беларусаў у барацьбе з інтэрвентамі і унутранымі ворагамі Савецкай улады. Многія тысячы сыноў і дачок Беларусі па-геройску змагаліся у радах Чырвонай Арміі, у партызанскіх атрадах, унеслі дастойны ўклад у справу разгрому ўнутранай і знешняй контррэвалюцыі.

Гаворачы аб крыніцах перамогі працоўных маладой Краіны Саветаў, У. І. Ленін падкрэсліваў: «І толькі дзякуючы таму, што партыя была на варце, што партыя была найстражэй дысцыплінавана, і таму, што аўтарытэт партыі аб'ядноўваў усе ведамствы і ўстановы, і па лозунгу, які быў дадзены ЦК, як адзін чалавек, ішлі дзесяткі, сотні, тысячы, і ў канчатковым выніку мільёны, і толькі таму, што нечуваныя ахвяры былі прынесены, — толькі таму цуд, які адбыўся, мог адбыцца. Толькі таму, нягледзячы на двухразовы, трохразовы і чатырохразовы паход імперыялістаў Антанты і імперыялістаў усяго свету, мы аказаліся ў стане перамагчы».

А якога напружання сіл запатрабавала аднаўленне народнай гаспадаркі! У Беларусі, напрыклад, пасля нямецкай і белапольскай акупацыі і грамадзянскай вайны па сутнасці даводзілася не столькі аднаўляць, колькі будаваць нанава. Буйной прамысловасці да Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі на тэрыторыі рэспублікі не было, і ўсё трэба было пачынаць, як гаворыцца, з першага калочка.

І зноў народ прыклаў нагарнулася мірная бітва за сацыялізм ва ўмовах варожага капіталістычнага акружэння.

Значэнне першых пяцігодак не толькі ў тым, што Савецкая краіна з нябачанай хуткасцю пераадолела тэхніка-эканамічную адсталасць. Іменна ў гэтыя гады была закладзена аснова тых буйных сацыяльна-эканамічных пераўтварэнняў у горадзе і вёсцы, калі ўпершыню на зямлі сацыялізм стаў гістарычнай рэальнасцю. Іменна ў тыя гады былі створаны ўмовы для вялікіх перамог савецкага народа ў барацьбе з фашысцкім нашэсцем і на фронце мірнага будаўніцтва.

Поспех бітвы за сацыялізм залежаў ад яснасці мэт і шляхоў, ад арганізаванасці, згуртаванасці ўсіх працоўных краіны. І гэта забяспечыла ленінская партыя сваёй тэарэтычнай, палітычнай, ідэалагічнай і арганізатарскай дзейнасцю.

Свежыя ў нашай памяці справы таго натхняючага часу, калі газетныя старонкі напаўнялі гордыя словы: «Магнітка», «Днепрагэс», «Горкаўскі аўтамабільны», «Камсамольск-на-Амуры», а ў Беларусі — «Гомсельмаш», «Белдрэс», «Мінскі станкабудаўнічы», «Фабрыка «КІМ», калі ўсе мы з душэўным заміраннем сачылі за аўтапрабегам па Каракумах, палётамі Чкалава і Громава, чэлюскінскай эпапеяй, зімоўкай папанінцаў на Паўночным полюсе і за многімі іншымі падзеямі, якія ўвасоблі ў сабе пафас стварэння, масавы працоўны гераізм савецкіх людзей.

Яшчэ жывыя ветэраны сацыялістычнага будаўніцтва тых ужо далёкіх, але незабыўных гадоў. Возьмем хоць бы дэмабілізаваных воінаў Чангарскай дывізіі, якія прыехалі ў балотную палескую глухамань і стварылі камуну, аб якой вялікі пясняр Беларусі Янка Купала напісаў выдатную паэму «Над ракой Арэсай». Камуністы былі арганізатарамі гэтай услаўленай паэтам калектыўнай гаспадаркі. Яны натхнілі камунараў на асушэнне балот, ператварэнне іх ва ўрадлівыя палеткі. Гэта было практычным водгукам на заклік У. І. [Леніна] паказаць прыклад таго, як гэта робіцца».

Слаўны пачын камунараў па сацыялістычнаму пераўтварэнню вёскі цяпер выліўся ў сапраўды ўсенародную барацьбу за асваенне многіх соцень тысяч гектараў зямель, якія ў мінулым лічыліся гіблымі. Па планах Камуністычнай партыі, воляй народа вядзецца франтальнае наступленне на балоты і пустыні.

Так, на долю савецкіх людзей выпала вялікая адказнасць першымі пракладваць шлях да сацыялізма. Не простая гэта справа — ісці няходжаным шляхам. Але народ наш непахісна верыў сваёй партыі і без ваганняў прыняў на сябе нялёгкую ношу першаадкрывальнікаў, узяўся пераўтвараць гаспадарку на сацыялістычны лад. Не маючы перад сабой прыкладаў і ўзораў, не баючыся нягод і нястач, ён смела ішоў за партыяй, падтрымліваў яе планы і дабіўся сапраўды гіганцкіх поспехаў у будаўніцтве новага жыцця.

У сумеснай барацьбе за ўмацаванне заваёў Кастрычніка, за пабудову сацыялізма і камунізма, у выніку паслядоўнага ажыццяўлення ленінскай нацыянальнай палітыкі Камуністычнай партыі ўсталявалася непарушнае сацыялістычнае брацтва ўсіх народаў Краіны Саветаў — свабодных і раўнапраўных, аб'яднаных агульнымі мэтамі і інтарэсамі. Ідэі дружбы і салідарнасці, пралетарскага інтэрнацыяналізму ўвайшлі ў плоць і кроў савецкіх людзей. Камуністычная партыя згуртавала народы нашай вялікай шматнацыянальнай краіны ў адзіную, дружную сям'ю, дзе дзейнічае прынцып: адзін за ўсіх і ўсе за аднаго.

Гэта адна з найвялікшых заваёў нашай партыі. Дзякуючы ёй беларускі народ упершыню ў гісторыі набыў сваю дзяржаўнасць. Разам з тым ён набыў і верных, надзейных сяброў у асобе брацкіх народаў першай у свеце краіны сацыялізма.

У цяжкі час, у 1920 годзе, калі Беларусь задыхалася ў ціскох голаду і разрухі, яна атрымала ўсялякую падтрымку з боку рускага і іншых народаў Савецкай Расіі, якія ў той час самі перажывалі неймаверныя цяжкасці.

У складаных умовах перадваеннай абстаноўкі, у 1939 годзе, удалося ажыццявіць мару беларускага народа аб уз'яднанні заходніх абласцей [...]кі, беларускі народ, як і ўсе народы Савецкага Саюза, яшчэ і яшчэ раз прадэманстраваў сваю бязмежную адданасць ідэалам камунізма. Больш як мільён беларусаў змагалася на франтах Вялікай Айчыннай вайны. Пад кіраўніцтвам ЦК КПБ на акупіраванай тэрыторыі дзейнічалі падпольныя абкомы, гаркомы і райкомы партыі. У 1943 годзе партызаны кантралявалі 60 працэнтаў тэрыторыі рэспублікі, у час фашысцкай акупацыі яны ўтрымлівалі ў сваіх руках нават рад раённых цэнтраў.

У тыя легендарныя гады небывалых ратных выпрабаванняў камуністы былі ў гушчыні мас, на самых цяжкіх участках. За імі ішлі мільёны савецкіх людзей, якія ўзняліся на свяшчэнную барацьбу з ненавісным ворагам. Вельмі характэрна, што ў гераічнае камуністычнае падполле Мінска, напрыклад, побач з членамі і кандыдатамі ў члены партыі ўваходзіла шмат беспартыйных патрыётаў. Будучы схопленымі фашысцкай контрразведкай, яны з гордасцю называлі сябе камуністамі і паміралі як героі. Перад атакай беспартыйныя франтавікі пісалі: «Калі загіну ў баі, прашу лічыць мяне камуністам». Ці знойдзецца другая такая партыя ў гісторыі чалавецтва, акрамя партыі камуністаў, якая б так завалодала сэрцамі людзей?!

Выхаваныя ёю ў духу савецкага патрыятызму і пралетарскага інтэрнацыяналізму, народы нашай краіны адолелі моцнага і каварнага ворага — нямецкі фашызм і яго саюзнікаў. Гэта была не проста вялікая ваенная перамога. Гэта была перамога нашага грамадскага і дзяржаўнага ладу, народжанага Вялікім Кастрычнікам, перамога авалодаўшых масамі ідэй марксізма-ленінізма, перамога пралетарскага інтэрнацыяналізма над звярынай імперыялістычнай ідэалогіяй чалавеканенавісніцтва і цемрашальства. Гэта была перамога савецкага патрыятызму над захопніцкімі імкненнямі мілітарызму, перамога савецкага ладу жыцця.

А потым, як спяваецца, «адгрымелі паходы, мінавалі нягоды, усюды чуецца песня працы...». І ў гэтай песні працы запявалай па-ранейшаму выступае партыя. З першых жа дзён вызвалення рэспублікі ад фашысцкіх захопнікаў беларускі народ зноў адчуў

З поўным тэкстам дакумента можна азнаёміцца ў бібліятэцы